

Ode aan mijn buurtjes

Mijn buurtjes
Een paartje zwarte kraaien
Wij kennen ons al jaren
Van vroege als van late uurtjes.

De helse stad
plukt, rooft, verklungelt
leven, leefbaarheid, 't verschiet
Versteend de wereld afgeplat
fixeert het einde
't groen, de ruimte in 't niet.

Jaar op jaar
ijverden mijn buurtjes
trouw aan elkaar, hun onbezonnen jongen
Vol inzet, onloochenbaar
De opdringende steenmassa's
vervagen voedselbronnen;
gedragen zich als hoerenjongen.

Dit jaar
Stierf hun kroost
Voedselgebrek in een stad
Die luxe roemt
Waar gebrekkig groen dient
als ogentroost
Het verleden, de dag van toen
ongekend en ongewenst ,dus onbenoemd.

Op de lichtmast
knuffelen mijn buurtjes
Berusten in het onvermijdbare,
't aftakelend bestaan
Aanschouwen teloorgang
en stads obscure avontuurtjes
Geen plaats meer
om de vleugels uit te slaan.

Pierre Maréchal© 24-08-2006